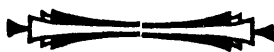

והנה להיות כי עסוקין אנו ובאים מענין תקנת קדמונים שהתקינו לומר פיוט זה של אקדמות אחר פסוק ראשון שבתורה. וכבר הבאנו סמוכין לזה מספר אלף רבה (אריח סי' תצ"ד) שמיישב המנהג שעפ"י מעשה נתקן לומר אחר פסוק ראשון כהנ"ל לזאת מצאנו עצמינו בזה להעתיק כאן על גליון ספרי את המעשה נורא של בעל האקדמות הנרמז בקיצור בדברי אלף רבה ד"ץ. דו"ל שם נמצא נדפס בס"א ישן נושן מעשה באדיכות דעל מה תקנו אקדמות וסיים דכיון דהמעשה הי' במדבר לכן תקנו לומר זה אחר במדבר סיני וזכר לנו עכ"ל הסהור. ואני הצעיר מצאתי באדיכות מעשה זאת בספר א' ובלתי ספק לזאת המעשה שהיתה במדבר „אזיא“ כיון בעל האלף רבה ז"ל. ושמעתי שבמחזורים הישנים היתה זאת המעשה נדפסה בשלימות קודם פיוט אקדמות ולכן מצאנו עצמינו להדפיס אותה כאן לטובת המעיין.

ועוד י"ל טעם אחר מה שנהגו שתקנו לומר ולשורר פיוט הלז של אקדמות בחג שבועות. ע"ד דאיתא בגמרא (מגילה פ"א) דבעצרת מפטירין במרכבה ליחזקאל ופירש"י (שם ד"ה במרכבה) והובא ג"כ באריח (סי' תצ"ד) הטעם משום דבסיני נגלה הקב"ה ברבוא רבבות אלפי שנאן ע"ש. וגם מבואר בילקוט חדש (ערך ג' גלות אות ט"ז) בשם הוה"ח דביום א' של עצרת נגלה הקב"ה ליחזקאל והראהו המרכבה וכי ע"ש. והפיוט הזה ג"כ הוא מענין מרכבה דמשתעי ביה במעלת מלאכת המרכבה וקדושת שרפי מעלה ותוה"ק כמבואר בפנים (מחרוזת חדתי' נבוט עד תרוח עדב) וגם הפסוק של ותשאני רוח ואשמע שהוא בסימא דהפטורה נמצא בשיר זה בלשון ארמי כתרגומא דקרא כמבואר בפנים (חרוז מברכין) ולכן שפיר שייך אהדדי פיוט זה לעצרת. וד"ק.

מעשה מבעל האקדמות

מעשה במדינה אחת שהיתה אחורי מדבר „אזיא“ הסמוכה לנהר סמבטיון. שמעבר הנהר הלז שרויים בני משה. (עי' בספר מקוה ישראל) והיהודים שבמדינה זאת היו חונים בשלוח ובהשקט איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו והיו נצורים ונטורים מכל רע ופגע במלכות הנה. כי המלך הי' איש חסד ומוג טוב להגן על המדינה בכל דבר טוב ומועיל. אמנם במדינה הלז הי' הכישוף דבר נחמד והכל נמשכים אחריו כמו במצרים מלפנים. וכל מי שהי' לו יד יותר בזה משתבח במעלתו. והי' שמה כומר אחד מכסף גדול ובכישופין עשה פרי והצליח לעשות פרי ולהשתבח לפני כל במעשה תועתועיו וכישופיו.

וידע היום והתחיל הכומר להראות מעשה כישוף גדול בעין הרע שלו (כמו בלעם הרשע) והיינו שיצא לשוק ונשא עיניו ויבט באדם ומיד כשהביט בו יצאה נשמתו ומת. והכומר הלז הי' שונא ישראל גדול מאוד. וכיון בעיניו רק להיהודים. והרג הרבה ישראלים בהבטתו. והי' מיצר לישראל מאוד עד אין לשער כי בכל יום הרג הרבה ישראלים. **מעל** שועתם השמימה. וכאשר הציעו ישראל ומסרו הדבר לפני השופטים והשרים יודעי דת דין ענו ואמרו שלא יוכלו לעשות מאומה רע להכומר בלתי רשות המלך. שצריכים להודיע להמלך מזה כי הכומר הי' חשוב למלכות. מיד נתנו היהודים כתב בקשה להמלך והמלך